

1958 році він завойовує першість на Всеукраїнському фестивалі театрів ляльок, а в наступні десятиліття продовжує перелік творчих досягнень успішними виступами на міжнародних фестивалях у місті Бельско-Бяла (ПНР).

Сьогодні в діючому репертуарі театру понад двадцять вистав, серед яких чимало кращих зразків лялькової драматургії. Більшість спектаклів — для юної аудиторії. Але й дорослі охоче відвідують Київський ляльковий — для них поставлено «Божественну комедію» І. Штока, «Енеїду» І. Котляревського, «Дон Кіхота» за однойменним кіносценарієм Й. Шварца та інші вистави.

Колектив, з 60-х років очолюваний режисером Юрієм Сікалом, веде активну співпрацю з місцевими авторами — Ю. Чеповецьким, Г. Усачем, В. Данилевичем, Б. Чалим, П. Висоцьким, драматургами з інших союзних республік та країн соціалістичної співдружності. На сцені театру виступають цікаві актори, над його постановками плідно працюють обдаровані режисери, сценографи, композитори, в художній майстерні, виявляючи яскраву творчу фантазію і високий професіоналізм, трудяться досвідчені художники-бутафори. У спільних зусиллях і народжуються барвисті сценічні дива Київського театру ляльок.

У ювілейному сезоні трупa подарує своїм шанувальникам кілька прем'єр. Дошкільнята побачать виставу «За щучим велінням» Є. Тарасовської у постановці головного режисера Горьківського театру ляльок О. Мішина. З'явиться на столичній ляльковій сцені веселий Вінні-Пух — герой однойменної інсценізації М. Корольова, над втіленням якої працює М. Яремчук. А ще в планах колективу — «Коза-Дерева» М. Суконіна, «Женчик-Бренчик» Г. Усача, «Посмішка клоуна» Ю. Чеповецького...

І. ПОВОЛОЦЬКИЙ,
завідуючий літературною частиною
Київського театру ляльок

ТЕАТР З ЖОРСТКИМ ХАРАКТЕРОМ

«Добречко!» — либонь, улюблене слово Володимира Пилипенка, керівника молодого експериментального театру, однієї з п'яти нових труп, які почали працювати в Києві на засадах економічного експерименту.

Театр почав своє життя не в найкращих умовах. В усякому разі, на час написання цих рядків у нього ще не було власного приміщення, отож, не було і юридичної адреси, — про яку економічну самостійність може йти мова, а люди ж зірвалися з благополучних місць і віддають роботу тут увесь свій час.

Тим опукліше на цьому фоні звучить оте пилипенкове «Добречко!»

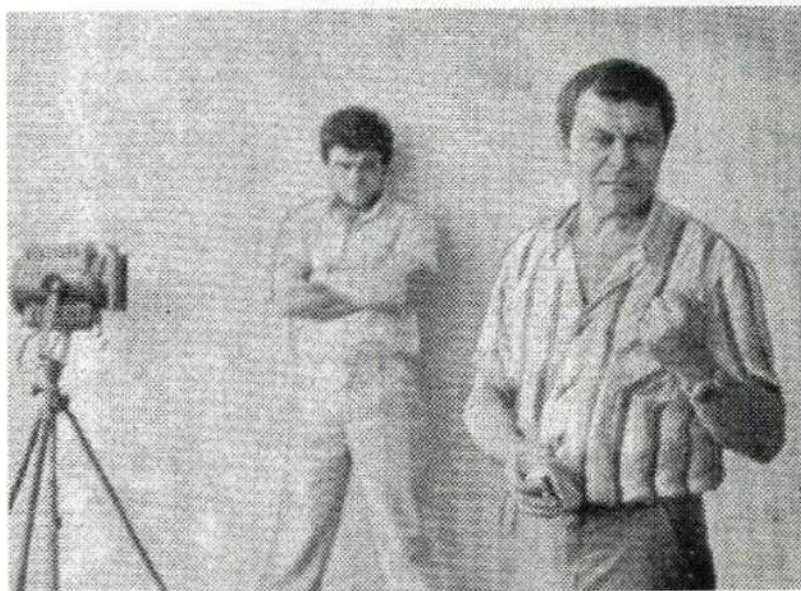
Його актори — зовсім молоді, недавно з театрального інституту, та й директорів В. В. Волкову — теж далеко ще до тридцяти. Пилипенко виглядає найстаршим; режисура — не перша його професія, але він віддається їй з пристрасстю неопіта, готового перевернути світ.

Театральний світ поки ще не перевертається, але оптимізму їм не позичати, на їхньому прапорі ще написано: «Добречко!»

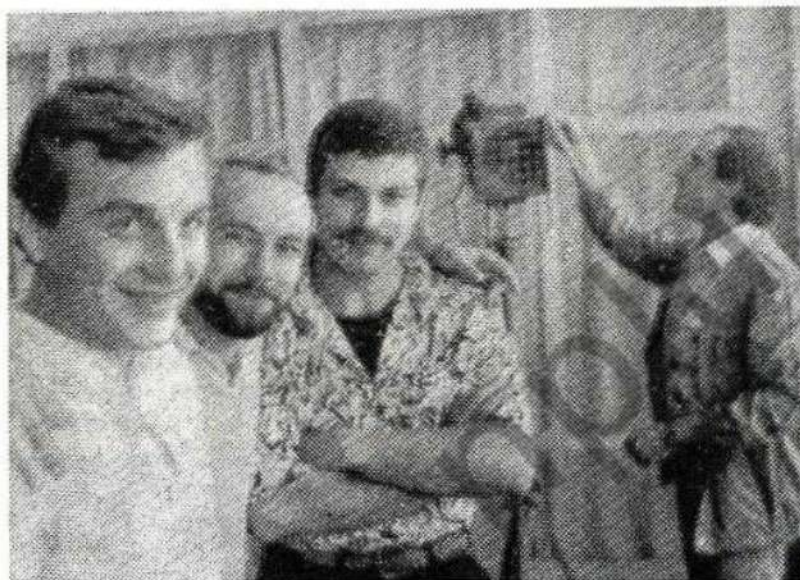
Довелось бачити у них «Ромео і Джульєтту».

Сказати, що тут діє принцип: сьогодні ти граєш Гамлета, а завтра — безмовного зброєносця, — ще нічого не сказати.

ВІДКРИТТЯ СЕЗОНУ

ХУДОЖНИЙ
КЕРІВНИК
ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНОГО
ТЕАТРУ-СТУДІЇ
ВОЛОДИМИР
ПИЛИПЕНКО
НА РЕПЕТИЦІЇ

АКТОРИ
ТЕАТРУ:
ДМИТРО
ПАЛЄЄВ,
АНАТОЛІЙ
НЕПОКУЛЬЧИЦЬКИЙ,
ОЛЕГ АВРУТІН,
ІГОР ХАЛІЗОВ

Складається враження, що для них взагалі зараз не існує проблеми, кому грати головні, а кому — другорядні ролі, головне — вищий смисл вистави. Коли б якась невідома сила посеред спектаклю не пустила на сцену А. Воловик — Джульетту, Д. Палєєва — Ромео, М. Кондратюка — Меркуціо, Н. Синенко — Годувальницю та інших центральних виконавців, — трагедію дограли б до кінця якихось двоє безіменних веронців з масовки.

Мушу сказати при цьому, що мені особисто їхня «Ромео і Джульєтта» не подобається. Не подобається, бо я з дитинства привчений на цьому спектаклі ридати, сльозами очищаючи і полегшуючи собі душу. Тут же мені не дають, не дозволяють плакати: трагізм і відчай цієї вистави якийсь сухий, без сліз, є в цій історії щось надто схоже не на театр, а на прозаїчну дійсність. Дійсність, у якій старші надто рано забули, що таке Любов, а молодші — ще не пі-

ВІДКРИТТЯ СЕЗОНУ

знали, що воне таке (та й звідки, коли вони бачать, здається, все, крім — Любові!).

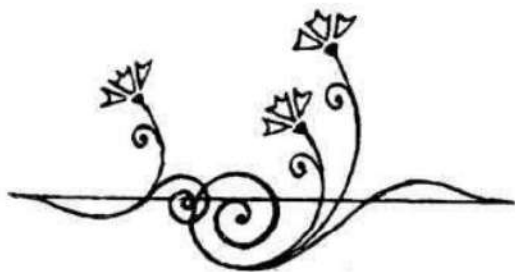
Вистава не залишає місця для благодущності. Навіть фехтуванням не помилюешся досхочу, бо тут фехтування не спорт, не видовище — а смерть. І тільки. А смерть не повинна подобатись — так вони вважають, і ми мусимо з ними погодитися, навіть якщо нам і не все подобається у виставі.

Можна передбачити, що цьому театрові і далі буде нелегко жити з таким от жорстким характером. Але в цій жорсткості проступає очевидна послідовність. Услід за «Ромео і Джульєттою» вони почали роботу над «Плахою» Айтматова, і тут, з усього судячи, теж дивитимуться на найболючіші речі тверезо і чесно, не намагаючись нічого прикрашати. Закликає цю тріаду вистава за п'єсою В. Босовича «Залізні солдати». Вона — про проблеми молодих воїнів-інтернаціоналістів, які повернулися додому з ДРА.

Неозброєним оком видно, що вимальовується репертуар, спрямований перш за все на душі й серця молодих глядачів, причому таких, які не дуже довіряють театрові як виду мистецтва, таких, які з різних причин надто рано розчарувались у можливостях Доброти, Моралі, Творчості. Ніде правди діти, окремі письменники та соціологи так і кажуть: це та частина молодого покоління, яке ми втратили.

Театр, про який ідеться, не буде собі особливих ілюзій, але на перегляді «Ромео і Джульєтти» мені здалося, що він збирається «достукатися» до душ саме тих, і насамперед тих молодих людей, котрі втратили (або вважають, що втратили) почуття горизонту і перспективи.

В. ЖЕЖЕРА

ПРЕМ'ЄРА

ОСЯГАЮЧИ МІФИ ЖАНА КОКТО

Перша прем'єра нинішнього сезону в академічному російському драматичному театрі імені Лесі Українки — «Священні чудовиська» — знайомить глядачів із творчістю видатного представника французької культури Жана Кокто.

Постановку здійснив режисер Роман Віктюк, який разом з учасниками вистави відкривав «таїнства» дивної магії, що закладена у цьому творі.

Безмежна щедрість таланту Ж. Кокто. Він був поетом, прозаїком, драматургом, режисером, художником, скульптором, членом Французької Академії, почесним доктором Оксфордського університету. Для багатьох талановитих акторів він писав одноактні п'єси-монологи.

Ще в 1912 році у Парижі Російський балет С. П. Дягілева пригломшив і «розбудив» Жана Кокто. Саме Дягілев сказав фразу, яка визначила його творчу долю: «Здивуй мене». І Кокто дивував — шокове лікування мистецтвом відкриває очі і душі. Справжній «скандал» викликав його балет «Парад», поставлений трупкою Дягілева з музикою Саті та декораціями Пікассо. «Людський голос» — монологи по телефону — відкрив йому двері «Комеді Франсез».

Переслідуваний темою «року» Кокто знайшов притулок своєму відчаю у п'єсі «Священні чудовиська», написаній на початку 1940 року.

...Акторська сім'я. Він і Вона — «зірки», які працюють у різних теат-